

2009. november 25., szerda

I

(Állásfoglalások, ajánlások és vélemények)

ÁLLÁSFOGLALÁSOK

EURÓPAI PARLAMENT

A koppenhágai éghajlat-változási konferencia

P7_TA(2009)0089

Az Európai Parlament 2009. november 25-i állásfoglalása a koppenhágai éghajlat-változási konferenciára (COP 15) vonatkozó EU stratégiáról

(2010/C 285 E/01)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Egyesült Nemzetek éghajlat-változási keretegyezményére (UNFCCC) és a UNFCCC-hez csatolt Kiotói Jegyzőkönyvre,
- tekintettel a Bali cselekvési tervre (1/COP 13. sz. határozat),
- tekintettel a UNFCCC részes feleinek következő tizenötödik konferenciájára (COP 15) és a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek találkozójaként szolgáló, a részes felek 2009. december 7-18. között, Koppenhágában, Dániában tartandó ötödik konferenciájára (COP/MOP 5),
- tekintettel a Parlament által, 2008. december 17-én elfogadott éghajlat- és energia-csomagra, különösen a 2003/87/EK irányelvet az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének javítása és kiterjesztése céljából módosító, 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre ⁽¹⁾, és az üvegházhatást okozó gázkibocsátásnak a 2020-ig terjedő időszakra szóló közösségi kötelezettségvállalásoknak megfelelő szintre történő csökkentésére irányuló tagállami törekvésekről szóló, 2009. április 23-i 406/2009/EK európai parlamenti és tanácsi határozatra ⁽²⁾,
- tekintettel a 2003/87/EK irányelvnek az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének a légi közlekedésre történő kiterjesztése céljából történő módosításáról szóló, 2008. november 19-i 2008/101/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre ⁽³⁾,

⁽¹⁾ HL L 140., 2009.6.5., 63. o.

⁽²⁾ HL L 140., 2009.6.5., 136. o.

⁽³⁾ HL L 8., 2009.1.13., 3. o.

2009. november 25., szerda

- tekintettel „Az éghajlatváltozással kapcsolatos nemzetközi finanszírozás növelése: Európai tervezet a koppenhágai megállapodáshoz” című, 2009. szeptember 10-i bizottsági közleményre (COM(2009)0475),
 - tekintettel az éghajlatváltozásról szóló korábbi állásfoglalásaira, különösen a 2009. február 4-i „2050: A jövő ma kezdődik – Az éghajlatváltozással foglalkozó jövőbeni integrált uniós politikára vonatkozó ajánlások” ⁽¹⁾, és a 2009. március 11-i, „Európai uniós stratégia egy átfogó éghajlat-változási megállapodásra Koppenhágában, és megfelelő finanszírozás biztosítása az éghajlat-változási politika számára” című állásfoglalásaira ⁽²⁾,
 - tekintettel a Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői, az Európai Parlament és a Bizottság által, az Európai Unió fejlesztési politikájáról „Az európai konszenzus” címmel, 2005. december 20-án elfogadott közös nyilatkozatra ⁽³⁾, és különösen annak 22., 38., 75., 76. és 105. pontjára,
 - tekintettel a 2009. október 29–30-i Európai Tanács következtetéseire,
 - tekintettel „Az éghajlatváltozás elleni globális szövetség kiépítése az Európai Unió és az éghajlatváltozás által leginkább sebezhető szegény fejlődő országok között” című, 2008. október 21-i állásfoglalására ⁽⁴⁾,
 - tekintettel eljárási szabályzata 110. cikkének (2) bekezdésére,
- A. mivel az éghajlatváltozással kapcsolatos, 2012 utáni időszakra vonatkozó, átfogó nemzetközi megállapodásról szóló tárgyalások a tervek szerint 2009 decemberében Koppenhágában lezárulnak; mivel a megállapodásnak jogilag kötelező érvényűnek és összhangban kell lennie a legfrissebb tudományos eredményekkel, amelyek rámutatnak arra, hogy az éghajlatváltozás gyorsabb és drasztikusabb, mint azt korábban megbecsülték, valamint azzal célkitűzéssel, melynek értelmében az általános globális éves felszíni középhőmérséklet-növekedés legfeljebb 2 °C-kal haladhatja meg az iparosodás előtti hőmérsékleti szintet („a 2 °C-ra vonatkozó célkitűzés”),
- B. mivel a 2 °C-ra vonatkozó célkitűzés elérése érdekében szükséges, hogy a fejlett országok élen járjanak kibocsátásaik jelentős mértékű csökkentésében, és hogy a fejlődő országok is hozzájáruljanak e célkitűzés eléréséhez,
- C. mivel a fejlődő országok járulnak hozzá legkevésbé az éghajlatváltozáshoz, ám annak legsúlyosabb következményeivel ők szembesülnek, és mivel az éghajlatváltozás a szegénység mérséklésére irányuló nemzetközi beruházások 40 %-át veszélyezteti, fenyegetve a fejlesztési munka eredményességét és fenntarthatóságát; mivel egyértelmű szükség van arra, hogy az éghajlatváltozással és a fejlesztéssel kapcsolatos kezdeményezések összehangoltabbak és következetesebbek legyenek, és jobban kiegészítsék egymást,
- D. mivel az éghajlatváltozás a termőföldek zsugorodása, a fokozódó vízhiány vagy erdőirtás, illetve az éghajlat miatti migráció következtében súlyosbíthatja a természeti erőforrásokért folyó konfliktusok lehetőségét, mivel a közegészségügyre gyakorolt lehetséges hatását is figyelembe kell venni,

⁽¹⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2009)0042.

⁽²⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2009)0121.

⁽³⁾ HL C 46., 2006.2.24., 1. o.

⁽⁴⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2008)0491.

2009. november 25., szerda

- E. mivel az erdőirtás a globális üvegházhatású gázkibocsátások mintegy 20 %-áért felelős, a biológiai sokféleség csökkenésének egyik fő kiváltó oka és súlyos veszélyt jelent a fejlődésre, különösen a szegények megélhetésére nézve,
- F. mivel jelentősen meg kell növelni a pénzügyi forrásokat annak érdekében, hogy a fejlődő országok megtehesék a szükséges csökkentési és hozzáigazodási intézkedéseket, ennek megfelelően forrásokat kell hozzáférhetővé tenni abból a célból, hogy az éghajlatváltozást hasonló elkötelezettséggel kezelhessük, mint amelyet a jelenlegi pénzügyi válság kezelése megkövetel,
- G. mivel az éghajlatváltozással kapcsolatban ígért pénzek nagy része a hivatalos fejlesztéstámogatás költségvetéséből származik, elvonva ezzel a fejlesztési támogatásra szolgáló forrásokat, ami komoly veszélyt jelent a szegénység mérséklésére és a millenniumi fejlesztési célok megvalósítására nézve,
- H. mivel a kibocsátás szükséges mértékű csökkentését előidéző kötelező nemzetközi keretrendszer a világ egészsége szempontjából jelentős mértékű azonnali járulékos hasznot is kiváltana, és mivel egy ilyen jellegű keretrendszer hiánya a millenniumi fejlesztési célok teljesítése felé való haladást sodorja veszélybe, amelynek iránya megfordulhat,
- I. mivel az EU az egyetlen regionális entitás a világon, amely az üvegházhatást okozó gázok csökkentésére vonatkozóan kötelező erejű célkitűzéseket fogadott el a fent említett éghajlat- és energiacsomag elfogadásával, amely az üvegházhatást okozó gázoknak az 1990-es kibocsátási szintekhez képest 2020-ra 20 %-os egyoldalú csökkentését végrehajtó jogalkotási intézkedéseket tartalmaz, egy legalább 30 %-os csökkentés felé elmozdulásra vonatkozó kötelezettségvállalással együtt, összhangban a legújabb tudományos fejleményekkel, ha Koppenhágában sikerül kellőképpen ambiciózus és kötelező erejű nemzetközi megállapodást elérni, amely hasonló erőfeszítést igényel a többi fejlett országtól, a gazdaságilag fejlettebb fejlődő országoktól pedig megfelelő, a felelősségükkel és képességeikkel arányban lévő hozzájárulásokat,
- J. mivel a technológia és a technológiai együttműködés terén globális átalakulásra van szükség az innováció ütemének felgyorsítása, valamint a demonstráció és a telepítés arányának növelése érdekében, azzal a céllal, hogy valamennyi ország hozzáérjen a megfizethető fenntartható technológiákhoz,
- K. mivel az energiahatékonyság – különösen az épületek energiateljesítményével kapcsolatos legújabb kezdeményezések és az energiafogyasztásra vonatkozó szabályok – kulcsfontosságú szerepet tölt be a CO₂-kibocsátás korlátozásában,
- L. mivel az éghajlattal kapcsolatos ambiciózus intézkedések a munkahelyteremtés és a fokozottabb gazdasági tevékenység révén hozzájárulnának a jelenlegi gazdasági válság megoldásához, és mivel a Nemzetközi Energiaügynökség úgy véli, hogy egy Koppenhágában megkötött nagyratörő megállapodásra van szükség a válság miatt késedelmes beruházásoknak a környezeti szempontból fenntartható beruházásokba történő átirányításához,
- M. mivel számos harmadik ország hozott intézkedéseket az éghajlatváltozás leküzdésére például a kibocsátás csökkentésére irányuló célkitűzések formájában,
- N. mivel egy Koppenhágában megkötött átfogó megállapodásra van szükség a szénátszivárogatás leküzdéséhez és az egyenlő feltételek megteremtéséhez az üvegházhatást okozó gázkibocsátás 30 %-os csökkentése felé tett lépés összefüggésében,
- O. mivel az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának hatékony csökkentése olyan holisztikus megközelítést kíván, amely az üvegházhatást okozó gázokat kibocsátó valamennyi termelési és mobilitási ágazatra kiterjed, és a fenntartható gazdasági modellre való sikeres áttérés keretein belül értelmezendő, lehetővé téve, hogy a környezeti minőség a gazdasági növekedéssel, a jólét megteremtésével és a technológia fejlődésével járjon együtt,

2009. november 25., szerda

Célkitűzés

1. sürgeti az EU-t egy külső éghajlat-változási politika kidolgozásának folytatására és egységes fellépésre, hogy fenntartsa vezető szerepét a COP 15 konferencia tárgyalásain, és fenntartsa magas szintű ambícióját a nemzetközi partnereivel folytatandó megbeszéléseken egy ambiciózus és jogilag kötelező érvényű nemzetközi megállapodás elérése érdekében Koppenhágában, amely összhangban van a legújabb tudományos fejleményekkel, és konzisztens a 2 °C-os célkitűzéssel is;
2. hangsúlyozza, hogy Koppenhágában ez év végéig a feleknek kötelező megállapodásra kell jutniuk az ipari országok kárenyhítési céljairól és a finanszírozásról, illetve hivatalos folyamatot kell megindítaniuk, hogy 2010. első hónapjaiban jogilag kötelező, átfogó, 2013. január 1-jétől hatályos éghajlatváltozási megállapodást érjenek el;
3. felhívja a COP 15 valamennyi tagjának állam- és kormányfőit, hogy a legnagyobb prioritást biztosítsák ennek a kérdésnek, és demonstrálják politikai vezető szerepüket, továbbá hangsúlyozza annak fontosságát, hogy ezek az állam- és kormányfők legyenek készek részt venni a COP 15 magas szintű fórumán is, és így elkerülhető legyen egy jelentős és hosszú távú nemzeti kötelezettségvállalásokat tartalmazó megállapodás létrehozásának kudarca amiatt, hogy a jelen lévő tárgyaló felek ne rendelkezzenek a megkívánt politikai mandátummal vagy tekintéllyel;
4. hangsúlyozza, hogy a Kiotói Jegyzőkönyv első kötelezettségvállalási időszakának lejárta után a folytatásgos kötelezettségvállalások biztosítása érdekében létfontosságú, hogy lezáruljanak Koppenhágában a 2012 utáni megállapodásra vonatkozó tárgyalások, továbbá rámutat arra, hogy a globális fellépés további késleltetése olyan helyzethez vezethet, ahol a jövőbeni generációk már nem lesznek képesek kontrollálni az éghajlat-változást;

Csökkentési kötelezettségvállalások

5. hangsúlyozza, hogy a nemzetközi megállapodásnak a „közös, de különböző felelősség” elvére kellene épülnie, melynek keretében az ipari országok élen járnak hazai kibocsátásaik csökkentésében, azonban megítélése szerint Kínának, Indiának és Brazíliának gazdasági súlyuknál fogva az ipari országokéhoz hasonló célértékek elérésére kötelezettséget kellene vállalnia, míg más fejlődő országoknak – a Bali cselekvési terv értelmében a fenntartható fejlődés tekintetében nemzeti szinten megfelelő csökkentési tevékenységeket kellene folytatniuk, melyeket a fejlődő országokból származó technológia, finanszírozás és kapacitásépítés révén – mérhető, nyomon követhető és ellenőrizhető módon – tesznek lehetővé és támogatnak, miközben a technológiai transferek során tiszteletben tartják az ipari tulajdonjogokat és kellően figyelembe veszik a legkevésbé fejlett országok egyedi szükségleteit;
6. úgy véli, hogy a koppenhágai megállapodásnak a feleket kötelező érvényű csökkentésekre kell köteleznie, és a nem-teljesítés esetére nemzetközi szintű szankciókat kell előírnia, amelyek formájáról később kell határozni;
7. emlékeztet arra, hogy a nemzetközi megállapodásnak az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának kollektív csökkentését a fejlett országokban az 1990-es szinthez képest 25-40 %-os csökkentési tartomány felső sávjának megfelelő szinten kellene biztosítania 2020-ig, amint azt az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport negyedik értékelő jelentése (IPCC 4AR) ajánlotta, továbbá hogy a legújabb tudományos adatok tanúsága szerint legalább 40 %-os csökkentésre van szükség; szorgalmazza, hogy ezek belföldi csökkentések legyenek; emlékeztet arra, hogy az EU és más fejlett országok számára 2050-re az 1990-es szinthez képest legalább 80 %-os, hosszú távú csökkentési célt kellene előírni; emlékeztet arra, hogy az üvegházhatást okozó gázok globális kibocsátásának legkésőbb 2015-ig el kellene kezdenie csökkenni; hangsúlyozza, hogy a nemzetközi megállapodásban foglalt csökkentési célértékeknek összhangban kell lenniük a 2 °C-os céllal és a legújabb tudományos eredményekkel; ezért rendszeres, ötévenkénti felülvizsgálatokat sürget a megállapodásban annak biztosítására, hogy a csökkentési célkitűzések kellően ambiciózusak legyenek a 2 °C-os célkitűzés eléréséhez, és hogy e célok továbbra is összhangban legyenek a legújabb tudományos eredményekkel; felhív egy globális szénelszámolási mechanizmus létrehozására;
8. felkéri az EU-t, hogy tegye egyértelművé, hogy milyen körülmények között fokozná kibocsátáscsökkentési kötelezettségvállalásait, figyelembe véve azt, hogy a legutóbbi tudományos ajánlások 40 %-os kibocsátáscsökkentési kötelezettségvállalást sürgetnek;

2009. november 25., szerda

9. szorgalmazza, hogy vegyenek fel jelentéstételi követelményeket a koppenhágai megállapodásba, amelyek értelmében az 1. melléklet aláíróinak a 2050-ig tartó időszakban történő, a 2°C -os határértékkel összhangban lévő kibocsátáscsökkentés elérésére szolgáló cselekvési terveket kell kidolgozniuk;
10. elismeri Japán kötelezettségvállalását, hogy kibocsátását 2020-ig 25 %-kal csökkenti, és üdvözlö a Kínából érkező pozitív jelzéseket; e fejlemények fényében sürgeti az Egyesült Államokat, hogy tegye kötelező erejűvé a választási kampány során kitűzött célokat, és ezáltal adjon határozott jelzést a vezető fejlett országok eltökéltségét illetően az éghajlat-változás elleni küzdelem felvállalása terén; hangsúlyozza e tekintetben, hogy rendkívül fontos, hogy India is tegyen hozzájárulást;
11. üdvözlö a Bizottságnak „Az éghajlatváltozás kezelésére szolgáló nemzetközi finanszírozás növelése: európai tervezet a koppenhágai megállapodáshoz” című 2009. szeptember 10-i közleményét, amely a vitában fontos előrelépésnek tekinthető, és külön hangsúlyozza a Parlament, mint költségvetési hatóság szerepét;
12. emlékeztet rá, hogy a nemzetközi megállapodásnak biztosítania kell azt is, hogy a fejlődő országok együttesen 15–30 %-ra korlátozzák kibocsátásaik növelését a szokásos szint alatt annak érdekében, hogy teljesíthető legyen a 2 °C-ra vonatkozó célkitűzés;
13. hangsúlyozza, hogy az I. melléklet nem részes feleit nem lehet egységes tömbként kezelni, mivel nem azonos az éghajlatváltozás enyhítésébe és az ahhoz való alkalmazkodásba történő befektetési kapacitásuk, illetve az éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodóképességük;
14. kéri az EU-t, hogy hívja fel a COP15-konferencia résztvevőit egy közös jövőkép kialakítására a 2050-ös és az azt követő évek vonatkozásában;
15. ezenkívül emlékeztet azon ajánlására, amely szerint az éghajlati csomagban elfogadott bizonyos elveket mintaként lehetne használni a nemzetközi megállapodás tekintetében, különösen a fejlett országok kötelezettségvállalásainak kötelezően lineáris görbéjét, a hitelesített kibocsátáson és a GDP-n alapuló differenciálást, és az éves helyreállítási tényezőnek történő megfelelés rendszerét;

Finanszírozás

16. hangsúlyozza, hogy a koppenhágai megállapodás megfelelő ösztönzést adhatna egy „Fenntartható New Deal” számára, amely fokozza a fenntartható társadalmi és gazdasági növekedést, előmozdítja a környezetvédelmi szempontból fenntartható technológiákat, a megújuló energiát és az energia-hatékony-ságot, csökkenti az energiafogyasztást, valamint új munkahelyeket és társadalmi kohéziót biztosít a fejlett és a fejlődő országokban egyaránt; megjegyzi továbbá, hogy kellő figyelmet kell fordítani az éghajlatváltozás közegészségügyi vonatkozásaira is; emlékeztet az éghajlat-változás gazdaságtanáról szóló Stern-felülvizsgálatra, amely egyértelmű gazdasági ösztönzőket mutat be a nemzetközi közösség számára az éghajlatváltozás kezelésére a lehető leghamarabb történő fellépés érdekében; elismeri, hogy az állami szektor általi kezdeti befektetések a fenntartható energetikai infrastruktúrába, valamint a kiegészítő kutatásba és fejlesztésbe csökkenteni fogják az éghajlat-változás társadalmi költségeit;
17. hangsúlyozza, hogy az éghajlat-változási kihívás kezelésében csak akkor fog minden ország aktívan részt venni, ha a fejlődő országok és a feltörekvő gazdaságok képesek a fenntartható gazdasági növekedésre; valóban integrált szakpolitikai válaszokat szorgalmaz ezért a fejlesztési és éghajlat-változási kihívásokra;
18. megjegyzi, hogy az éghajlat-változás olyan kihívás, amelyre nincs egyetlen politikai megoldás, de a meglévő lehetőségek kombinációja és a hatékonyság drámai mértékű növelése a gazdaság és a társadalom minden területén a fejlett és a fejlődő országokban hozzájárulna az erőforrás- és elosztási probléma megoldásához, és előkészítene egy harmadik ipari forradalmat;

2009. november 25., szerda

19. hangsúlyozza, hogy a fejlődő országokban élő embereket még súlyosabban fogják érinteni az éghajlatváltozás következményei, és hogy a fejlődő országoknak is érdekében áll, hogy hozzájáruljanak egy sikeres éghajlatvédelmi egyezmény megkötéséhez;

20. hangsúlyozza, hogy a fejlett országok felelősek azért, hogy a fejlődő országok számára megfelelő, fenntartható és kiszámítható pénzügyi és technikai támogatást nyújtsanak annak érdekében, hogy lehetővé tegyék számukra az üvegházhatást okozó gázok általuk történő kibocsátásának csökkentése iránti kötelezettségvállalást, az éghajlatváltozás következményeihez való alkalmazkodást, és az erdőirtásból és erdőpusztulásból származó kibocsátás csökkentését, továbbá a kapacitásépítés fokozását az éghajlatváltozással kapcsolatos jövőbeni nemzetközi megállapodás szerinti kötelezettségeknek való megfelelés céljából;

21. ragaszkodik ahhoz, hogy a UNFCCC-vel összefüggésben meghatározott, az éghajlatváltozás mérséklésére és az ahhoz való alkalmazkodásra irányuló kiszámítható pénzügyi támogatás új legyen, egészítse ki az ODA-t, és legyen független a tagállamok éves költségvetési eljárásaitól; emlékeztet arra, hogy a forrásokat nem kedvezményes hiteleként, hanem támogatásokként kell elosztani; emlékeztet a már meglévő kötelezettségvállalásokra, amelyek 2015-re a GDP 0,7 %-ának elérésére irányulnak az ODA-nak megfelelően;

22. hangsúlyozza a közvélemény „repülőrajt jellegű” nemzetközi támogatásának szükségességét, hogy egy nagyratörő koppenhágai megállapodást érjenek el, és felszólítja az EU-t, hogy legalább a Bizottság által készített becslés szerinti évi 5-7 milliárd eurós átfogó finanszírozásra vállaljon kötelezettséget a 2010-2012 közötti időszakra;

23. emlékeztet arra, hogy az EU-nak a fejlődő országok enyhítést célzó erőfeszítéseivel és alkalmazkodási szükségleteivel való együttes hozzájárulása 2020-ig nem lehet kevesebb évi 30 000 millió eurónál, amely összeg az éghajlatváltozás súlyosságának és a költségek szintjének ismeretében emelkedhet;

24. kéri a nemzetközi közösséget, hogy jelentősen növelje hozzájárulását az éghajlatváltozás mérséklésére és az ahhoz való alkalmazkodásra irányuló pénzügyi támogatáshoz, egyéb innovatív pénzügyi mechanizmusok felkutatása révén (mint például a „debt-for-nature swap” (adósságcsökkentés környezetvédelem fejében));

25. hangsúlyozza, hogy a kibocsátási jogoknak az EU kibocsátás-kereskedelmi rendszerben (ETS) történő árverezése – közte a légi és tengeri közlekedésre vonatkozó árverezés – révén létrejött bevétel jelentős részét arra a célra kellene előirányozni, hogy a fejlődő országoknak lehetőségük legyen az éghajlatváltozás elleni küzdelemre, illetve az ahhoz való alkalmazkodásra; ugyanakkor hangsúlyozza, hogy a 2005-ben elindított EU ETS az EU kibocsátások több mint 50 %-át nem fedi le; emlékeztet ezért arra, hogy alternatív stratégiák kidolgozására van szükség annak érdekében, hogy ne csak az ipar, hanem a gazdaság minden ágazata, és különösen minden tagállam viselje a kibocsátás-csökkentés terhét, és vállalja a rá háruló felelősséget;

26. hangsúlyozza, hogy az Unió közelgő költségvetési felülvizsgálatának összpontosítania kell arra, hogy elegendő forrás álljon rendelkezésre az éghajlatváltozás elleni védekezésre és az ahhoz való alkalmazkodásra irányuló intézkedésekre;

27. javasolja, hogy a fejlett országok fontolják meg GDP-jük bizonyos százalékának elkülönítését egy együttműködési alap részére a tiszta energetikai technológiák megvalósítása céljából, függetlenül a meglévő fejlesztési segélyalapoktól;

28. támogatja Norvégiának a kibocsátható mennyiségi egységekre irányuló javaslatát, valamint Dánia és Mexikó javaslatait;

2009. november 25., szerda

29. felhív arra, hogy a koppenhágai megállapodás alapján történő éghajlati intézkedések finanszírozással kapcsolatban létrehozott irányítási struktúrákban a fejlett és fejlődő országok egyenlő módon legyenek képviselve; hangsúlyozza továbbá, hogy a pénzügyi transzferek fenntartható módon való igénybevételének biztosítása érdekében alkalmazni kellene a fejlesztési politika során szerzett tapasztalatokat, illetve az olyan bevált alapelveket, mint a „felelősségteljes kormányzás”; rámutat arra, hogy a donor országoknak a fejlődő országok „abszorpciós kapacitásának” növelésébe kell befektetniük annak érdekében, hogy ez utóbbiak képesek legyenek hatékony módon használni az erőforrásaikat;

Együttműködés a fejlődő országokkal

30. felszólítja az EU-t és tagállamait, hogy erősítsék meg a meglévő éghajlati partnerségeket a fejlődő célországokkal, valamint hogy – ahol ilyen még nem létezik – létesítsenek új partnerségeket, jelentősen nagyobb pénzügyi támogatást biztosítva a technológiafejlesztés és technológiatranszfer, a szellemi tulajdonról szóló megállapodások és az intézményi kapacitásépítés céljára, többek között az alkalmazkodásra irányuló nemzeti cselekvési programokra, amelyek az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás fontos eszközei, és ösztönzik a saját tulajdonba vételt;

31. ragaszkodik ahhoz, hogy a 2012 utáni nemzetközi éghajlat-változási megállapodás vegye figyelembe a jelenleg zajló fejlesztési folyamatokat, mind nemzetközi, mind nemzeti szinten. Felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy vonják be az éghajlatváltozást a millenniumi fejlesztési célokba (MFC-k) oly módon, hogy az éghajlatváltozás mérséklését és az ahhoz való alkalmazkodást a millenniumi fejlesztési célok teljesítését elősegítő projektek és programok, valamint a szegénység mérséklésére irányuló stratégiák részévé teszik;

32. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy az Éghajlatváltozás Elleni Globális Szövetség (GCCA) költségvetését jelentősen növeljék, és javasolja, hogy a finanszírozás egy részét az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerén (EU ETS) belüli árverezés várható bevételeiből biztosítsák; sürgeti a Bizottságot annak biztosítására, hogy a GCCA a fejlődő országok alkalmazkodási finanszírozásának elosztó szervévé váljék, ezáltal elkerülve az újabb kétoldalú uniós kezdeményezések létrejöttét;

33. úgy véli, hogy az éghajlatváltozás az embereket lakóhely-változtatásra kényszeríti, és így újfajta kényszermigrációt eredményez, amellyel a nemzetközi közösségnek megfelelően foglalkoznia kell; felhívja a nemzetközi közösséget, hogy azonosítsa és kezelje az éghajlatváltozás menekültjeinek védelmét érintő jogi hiányosságokat, továbbá kezdeményezze egy egyedi segítségnyújtási és védelmi rendszer létrehozását;

34. hangsúlyozza, hogy az intézményi elszámoltathatóságot és hitelességet azáltal szükséges biztosítani, hogy az adományozó és a kedvezményezett országok megfelelő képvisellel rendelkeznek az alkalmazkodást finanszírozó intézmények vezetőségében;

Energia és energiahatékonyság

35. úgy véli, hogy egy hatékony fenntartható gazdaságra való világméretű áttérés nem csak a fenyegető éghajlatváltozás megelőzése miatt szükséges az üvegházhatású gázok csökkentése révén, hanem potenciálisan növelheti a beruházást, a foglalkoztatást, a gazdasági növekedést, a versenyképességet, és javíthatja az életminőséget is anélkül, hogy veszélyeztetné a modern energia szolgáltatásokhoz való hozzáférés mindenki számára történő biztosításának célkitűzését; hangsúlyozza ezért, hogy égető szükség van az energiahatékonyság globális szintű növelésére és a megújuló energiaforrások arányának bővítésére;

36. hangsúlyozza, hogy az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaság irányába történő nemzetközi elmozdulás középtávon megfontolás tárgyává teszi az atomenergia felhasználását az alkalmazott energiaforrások összességének egyik fontos elemeként; rámutat azonban arra, hogy a nukleárisfűtőanyag-ciklus biztonságával kapcsolatos kérdést megfelelően kell kezelni nemzetközi szinten a lehető legmagasabb szintű biztonság szavatolása érdekében;

2009. november 25., szerda

37. sürgeti valamennyi kormányt, beleértve az EU tagállamainak kormányait is, és az EU-t, hogy ösztönözzék az energia-hatékonyságot; sürgeti az EU tagállamokat, hogy fokozzák ambíciójukat az energia-hatékonysági csomagot, konkrétan az épületek energia-teljesítményéről szóló irányelv átdolgozását illetően – amely jelenleg megvitatás alatt áll (COM(2008)0780) –, hogy lehetővé tegyék a Tanáccsal egy dinamikus és szolid megállapodás elérését, ezáltal markáns üzenetet küldve az EU elkötelezettségéről a koppenhágai megállapodásra való tekintettel, és megkönnyítve az elmozdulást egy 30 %-os szén-dioxid-kibocsátás csökkentés irányába;

38. hangsúlyozza, hogy a fosszilis tüzelőanyagok nagyarányú felhasználása az energiatermelésben a széndioxid-kibocsátás egyik fő forrása világszerte; elismeri, hogy a fosszilis tüzelőanyagok középtávon továbbra is fontos szerepet játszanak majd az energiaellátásban; felszólítja a tárgyaló feleket, hogy tulajdonítsanak kiemelt jelentőséget a villamosenergia-előállításra használt fenntartható, tüzelőanyag-felhasználás tekintetében hatékony és kibocsátáscsökkentő fosszilis energiahordozó-technológiák további fejlesztésének;

39. úgy véli, hogy a kibocsátáscsökkentési célkitűzésekre, valamint a finanszírozási kötelezettségvállalásokra határozottabb megfelelési rendszert kellene alkalmazni, beleértve a korai előrejelző mechanizmust és a szankciókat, mint például a jövőbeli kibocsátható mennyiségi egységek visszavonását;

Alkalmazkodás

40. hangsúlyozza a fejlett országok történelmi felelősségét a visszafordíthatatlan éghajlatváltozás kialakulásáért, és emlékeztet a fejlődő országok és a legkevésbé fejlett országok számára történő segítségnyújtásra vonatkozó kötelezettségre az e változásokhoz való alkalmazkodás terén;

41. felhívja ezért az EU-t és a tagállamait, hogy támogassák a fejlődő országokat a kapacitásépítésben az éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodás érdekében, és nyújtsanak kellő technológiai támogatást a változó környezet által leginkább érintett országok számára;

42. elismeri az elkerülhetetlen éghajlatváltozáshoz való proaktív alkalmazkodás fontosságát, különösen a legsérülékenyebb régiók és társadalmi csoportok tekintetében, és hangsúlyozza a tudatosságnövelés fontosságát, mint olyan eszközt, amelynek révén a leghatékonyabb módon lehet az éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodást kezelni;

43. hangsúlyozza, hogy az EU-nak és tagállamainak fokozniuk kell az EU-n belüli alkalmazkodási intézkedések sürgős végrehajtásának támogatását szolgáló fellépést is a jövőbeli nemzetközi fellépésre fordítandó források megőrzése érdekében;

Technológiai együttműködés és kutatás

44. úgy véli, hogy az innováció megfelelő ütemének eléréséhez és ahhoz, hogy a kiépítési szakasz valamennyi ország számára elérhető áron lehetővé tegye az éghajlatbarát technológiákhoz való hozzáférést, a technológiai együttműködés újfajta megközelítésére van szükség, egyszersmind tiszteletben tartva a szellemi tulajdonjogokkal kapcsolatos aggályokat;

45. úgy véli, hogy a koppenhágai megállapodásnak a főbb alkalmazkodási és hatásmérséklő technológiák tekintetében rendelkeznie kellene a teljes technológiai láncolat során támogatás nyújtását célzó technológiai cselekvési programokról, amelyek célja többek között a hatásmérsékléssel és az alkalmazkodással kapcsolatos kutatás, fejlesztés és demonstráció finanszírozásának jelentős növelése; ezzel összefüggésben támogatja a Bizottság azon értékelését, miszerint az energiával kapcsolatos kutatásnak, fejlesztésnek és demonstrációnak 2012-re legalább kétszeres mértékűre, 2020-ra pedig a jelenlegi szinthez képest négyszeres mértékűre kellene bővülnie;

2009. november 25., szerda

46. sürgeti a fejlett országokat, hogy több forrást áldozzanak a fenntartható és energiahatékony termelési folyamatokkal kapcsolatos újszerű és fejlett technológiák kutatására; létfontosságúnak tartja, hogy a hetedik kutatási keretprogram keretén belül az éghajlatváltozással kapcsolatos nemzetközi együttműködés finanszírozása bővüljön;

Globális szénpiac

47. hangsúlyozza, hogy bár a piaci megoldások – beleértve egy globális szénpiac kialakítását is a „kibocsátási felső határértékek rögzítése és kereskedelme” mechanizmusok vagy adóztatási rendszerek révén a fejlett országokban – nem jelenthetnek megoldást a fejlődő országok számára a közeljövőben, valamennyi tárgyalásnak továbbra is ez kell, hogy legyen a hosszú távú célkitűzése; felhívja az EU-t és partnereit világszerte, hogy a közvetlen közeljövőben találják meg az EU ETS és az Egyesült Államokban és máshol alkalmazott regionális vagy szövetségi kereskedelmi rendszerek közti kapcsolatok előmozdításának leghatékonyabb módját, ami viszont a mérséklési opciók szélesebb választékát, a piaci nagyságrend és a likviditás javítását, végső soron pedig a források hatékonyabb elosztását ígéri;

48. rámutat arra, hogy az EU gazdasága számára alapvető fontosságú a jól működő globális szénpiac az üvegházhatású gázok kibocsátásának 2020-ig történő csökkentésére irányuló ambiciózus EU kötelezettségvállalások teljesítése érdekében; hangsúlyozza egy olyan, a 2012 utáni időszakra vonatkozó átfogó, nemzetközi megállapodás szükségességét, amely más fejlett országok számára is hasonló erőfeszítéseket ír elő különösen a szenátszivárgás kockázatának kezelése céljából, tekintettel az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére vonatkozó hosszú távú célkitűzésekre; hangsúlyozza e tekintetben a feltörekvő gazdaságok és a fejlett gazdaságok közötti szoros együttműködés kulcsszerepét;

49. üdvözli a Kiotói Jegyzőkönyv tiszta fejlesztési mechanizmusát (CDM), amely lehetővé teszi a fejlődő országok számára, hogy kijussanak a szén-dioxid-piacra, valamint hogy modern és hatékony technológiákhoz jussanak; ugyanakkor hangsúlyozza, hogy a fejlett országok által a kibocsátás-csökkentési célok elérésére használt ellensúlyozás nem tarthat a fejlődő országok valamely nemzetközi megállapodásból eredő, saját üvegházhatást okozó gázkibocsátásuk csökkentésével kapcsolatos felelősségi körébe, és nem helyettesítheti a fejlődő országok számára juttatandó, mérséklést célzó tevékenységeikre irányuló pénzügyi és technológiai támogatást;

50. kitarthat továbbá amellet, hogy a projektek szigorú minőségi előírásait a jövőbeli ellentételezési mechanizmusok részévé kell tenni annak megakadályozása érdekében, hogy fejlett országok elvegyék a kis költségekkel járó csökkentés lehetőségét a fejlődő országoktól, továbbá e projektek magas színvonalát a kibocsátások olyan megbízható, ellenőrizhető és valós csökkentése révén kell szavatolni, ami ugyanakkor ezen országok fenntartható fejlődését is támogatja;

51. azon az állásponton van, hogy a CDM-t és a közös végrehajtást meg kell reformálni, figyelembe véve e projektminőségi követelményeket is; továbbá támogatja a Bizottság azon elképzelését, miszerint a gazdaságilag fejlettebb országok ágazati mechanizmusairól meg kell állapodni a 2012 utáni időszakra, ezáltal az éghajlatvédelem és a fenntartható fejlődés hatékony eszközévé téve őket a fejlődő országokban;

52. ragaszkodik ahhoz, hogy az EU és tagállamai elsősorban az EU-n belül teljesítsék csökkentési kötelezettségvállalásaikat, és felhívja valamennyi résztvevő figyelmét, hogy a rugalmas mechanizmusokat csak minimálisan szabad alkalmazni;

A földhasználat megváltoztatása, erdőirtás, az erdők és természeti erőforrások pusztulása

53. úgy véli, hogy a fejlődő országok számára jelentős pénzügyi támogatást, valamint technikai és adminisztratív segítséget kell nyújtani annak érdekében, hogy a trópusi erdőterületek bruttó csökkenését legkésőbb 2020-ig megállítsák, és hogy a 2012 utáni időszakra vonatkozó globális éghajlatváltozási megállapodásról szóló nemzetközi tárgyalások folytatása szempontjából döntő jelentőségű lesz az ezen cél iránti elkötelezettség felmutatása;

2009. november 25., szerda

54. hangsúlyozza, hogy a természetes szén-dioxid megőrzése az éghajlatváltozás mérséklésének leghatékonyabb és legeredményesebb módját jelenti és nincsenek ismert negatív mellékhatásai; továbbá úgy véli, hogy egy átfogó erdészeti politika kialakítása felbecsülhetetlen értékű az éghajlatváltozás elleni küzdelemben;

55. felszólítja az EU-t, hogy szenteljen nemzetközi finanszírozási erőfeszítéseket az erdőirtás megállítására és a globális nem kereskedelmi erdősisítés elősegítésére;

56. hangsúlyozza, hogy az erdők védelme alapvető fontosságú a sikeres globális éghajlatvédelem szempontjából, és felszólítja az Európai Uniót és a tagállamokat, hogy ismerjék el az erdők megőrzésének szükségességét és ezt foglalják nemzetközi megállapodásba;

57. támogatja a Bizottság azon nézetét, hogy az állami támogatás a legalkalmasabb eszköze annak, hogy a 2013 és 2020 közötti időszakra ösztönzőket biztosítsanak az erdőirtás elleni küzdelemhez; felszólítja továbbá az EU-t és annak tagállamait, hogy biztosítsanak a fejlődő országokban korai cselekvésre finanszírozást a 2010-2012 közötti időszakra, és támogatja a Bizottság javaslatát, hogy állandó finanszírozáson alapuló globális erdészeti szén-dioxid-mechanizmust (GFCM) hozzanak létre az ENSZ éghajlat-változási keretegyezménye (UNFCCC) keretében; felhívja a tagállamokat, hogy támasszák alá a globális erdőirtás, erdőpusztulás, talajromlás és elsivatagosodás megakadályozása melletti elkötelezettségüket azáltal, hogy az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerből (ETS) származó aukciós bevételek egy jelentős részét az erdőirtás és erdőpusztulás fejlődő országokban való csökkentésére különítik el; felhívja továbbá a tagállamokat, hogy támogassák a Norvégia által tett finanszírozási javaslat átvételére irányuló bizottsági javaslatot és a kibocsátható mennyiségi egységekből származó jövőbeni aukciós bevételek egy részét különítsék el a GFCM részére;

58. hangsúlyozza, hogy a jövőbeni GFCM-eknek a döntésekhez kell kapcsolódnuk és hozzá kell járulniuk a biológiai sokféleségről szóló egyezmény célkitűzéseihöz, valamint hogy a biológiai sokféleséget érő hatásokat az erdőirtásból és „Az erdőpusztulásból származó kibocsátás csökkentése” (REDD)-cselekvéseknek, -szabályoknak és -módoknak kifejezetten figyelembe kell venniük; úgy véli, hogy a GFCM-nek mindenekelőtt az őserdők védelmét kell biztosítani; hangsúlyozza, hogy az alacsony éghajlatváltozás-csökkentési potenciállal rendelkező ipari erdészet tevékenységeket, amelyek veszélyeztethetik a biológiai sokféleséget, nem jogosulhatnak a GFCM-en keresztüli támogatásra;

59. hangsúlyozza, hogy a jövőbeni GFCM-eknek tiszteletben kell tartaniuk a bennszülött emberek és helyi közösségek jogait, köztük a kollektív tulajdonhoz és az autonóm bennszülött területekhez való jogukat, és minden szinten biztosítani kell teljes és eredményes részvételüket és döntéshozói hatáskörüket, többek között a nemzeti REDD-tervek fejlesztésében és végrehajtásában, illetve a támogatás odaítélésében és elosztásában;

60. felhívja az Európai Uniót, hogy ösztönözzön szigorú társadalmi és környezetvédelmi szabványokat a REDD tekintetében; felkéri az Európai Uniót, hogy támogassa azokat a REDD-mechanizmusokat, amelyek túlmutatnak a tiszta fejlesztési mechanizmusok jelenlegi projektjeinek megközelítésén – és amelyek az erdőirtás olyan eredendő okait kezelik, mint a helytelen kormányzás, a szegénység, a korrupció és a bűnüldözés hiánya – azáltal, hogy helyi, regionális és nemzeti szinten támogatja a politikai és intézményi reformot;

61. felkér arra, hogy az I. melléklet kibocsátás-csökkentési céljainak környezetvédelmi hatékonysága legyen az irányadó elv ahhoz, ahogyan az EU az erdőgazgatás és általában a LULUCF nemzetközi számviteli szabályait megközelíti;

62. hangsúlyozza, hogy a különféle ágazatokban – beleértve a vízgazdálkodást, az ökoszisztémák megőrzését, a mezőgazdasági termelést, a talajfeltételeket, a földhasználat megváltoztatását, az egészségügyet, az élelmiszerbiztonságot és a katasztrófakockázatokat is – követett gyakorlatok az éghajlatváltozás előidézéséhez és súlyosbításához vezettek, ugyanakkor ezek az ágazatok is komoly következményeket szenvedtek el az éghajlatváltozás negatív hatásainak köszönhetően; úgy véli, hogy mind a két említett dimenziót bele kell foglalni a koppenhágai megállapodásba, célzott intézkedésekkel együtt, annak érdekében, hogy e szektorokban biztosítva legyen az éghajlatváltozással kapcsolatos káros hatások enyhítése és az azokhoz való alkalmazkodás;

2009. november 25., szerda

Nemzetközi légi és tengeri közlekedés

63. emlékeztet arra, hogy a légi közlekedésnek van számos szén-dioxidtól független hatása is, amelyek nagyjából megkettőzik a globális felmelegedést okozó potenciálját; felhívja az EU-t annak biztosítására, hogy ezeket a hatásokat is figyelembe vegyék a koppenhágai megállapodásban;

64. ragaszkodik ahhoz, hogy – a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet (ICAO) és a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet (IMO) részvételével folyt tárgyalások kudarca fényében – a nemzetközi légi közlekedést és a tengeri szállítást egy, a UNFCCC keretében kötendő megállapodásba kell foglalni;

65. sürgeti, hogy a légi közlekedési és a tengerészeti ágazatban kötött nemzetközi megállapodások az egyéb iparágakra vonatkozóakkal azonos kötelező erejű célokat határozzanak meg; sürgeti továbbá, hogy egy globális keretben e területre vonatkozó kibocsátási egységek legalább 50 %-át árverésen értékesítsék;

A civil társadalom részvétele

66. hangsúlyozza annak rendkívüli jelentőségét, hogy a helyi polgárok átfogó tájékoztatásban és konzultációban részesüljenek, és részt vegyenek a döntéshozatali eljárásokban, valamint különösen ösztönzi a városi központokat, régiókat és településeket, hogy kormányzati támogatással indítsák el saját tájékoztató kampányaikat, amelyeket konkrét csökkentési célkitűzésekhez lehet kapcsolni;

67. elismeri, hogy mivel 2030-ra az emberiség kétharmada városi központokban fog élni, a városoknak, a helyi és a regionális hatóságoknak kulcsszerepe van az éghajlattal kapcsolatos gyakorlati intézkedések végrehajtásában; üdvözli a világ polgármestereinek és helyi önkormányzatainak éghajlatvédelmi megállapodásában kifejezett elkötelezettségét, és felhívja az EU-t, hogy mozdítsa elő a városok, a helyi és a regionális hatóságok szerepvállalását a nemzeti éghajlat-változási stratégiák kidolgozásában és végrehajtásában, beleértve a hatásmérséklő cselekvési terveket és az alkalmazkodási cselekvési programokat is;

Európai parlamenti küldöttség

68. úgy véli, hogy az EU delegáció fontos szerepet játszik ezeken az éghajlatváltozásról szóló tárgyalásokon, és ezért elfogadhatatlannak tartja, hogy az Európai Parlament azon képviselői, akik a küldöttség tagjai, nem vehettek részt az EU koordinációs ülésein a részes felek korábbi konferenciáján; elvárja, hogy az Európai Parlament résztvevői is jelen lehessenek az ilyen üléseken Koppenhágában, legalább megfigyelői státuszban, felszólalási joggal vagy anélkül;

*

* *

69. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, valamint az ENSZ éghajlat-változási keretegyezmény titkárságának azzal a kéréssel, hogy azt valamennyi nem-EU szerződő félhez is jutassák el.
